

Ieva Broka

Foto – Aleksandrs Sokolovs

Metrs Bogomolovs

Bogomolovs ir salīdzinoši noslēpumaina persona Latvijas stila un modes pasaule: pēdējo interviju sniedzis pirms vairākiem gadiem, savas dienas viņš pavada visai triviāli – strādājot.

Viņa draugi uzskatot, ka nekā pārsteidzoši interesanta viņa dzīvē neesot – rakājoties savos papīrišos, grāmatās, žurnālos un filmu disku kaudzēs. Pārsteidzošs ir šī darba rezultāts – desmit gados, kopš no Pēterburgas pārcēlies uz Rīgu, Bogomolovs ir kļuvis par Latvijas modes, stila un imidža metru. Par Skolotāju ar lielo burtu, kura lekcijās sēž mutēm valā un pēc tam neskopojas ar sajūsmīnātām atsauksmēm. Pēdējos divus mēnešus uz viņa vizītkartes vairs nav rakstīts – stilists. Tagad tur rakstīts – **KONSTANTINS BOGOMOLOVS**, modes analītiķis.

Nezinu stāstu par to, kas jūs atveda uz Latviju.
Atbraucu šurp tāpēc, ka apprečējos. Mums ar Žannu Dubsku bija dienesta romāns. Viņa Pēterburgā, ieradusies no RTU, mācījās aspirantūrā. Es biju apgērba tehnoloģijas un dizaina katedras pasniedzējs. Žanna, būda-

nesa zvaigznes, miljonāri, esmu strādājis reklāmām, žurnāliem, modes skatēm... Princīpā esmu izmēģinājis visu, izņemot kino un teātri, kurp gan nemaz neesmu tiecīs. Man pāšam visvairāk patika strādāt ar klientiem, taču pārstāju to darīt, jo tagad tā jau būtu haltūra – tā, kaut kā, citiem darbiem pa vidu, izraujot kādu stundīnu laika... Bet man patīk visu

Atbraucu šurp tāpēc, ka apprečējos. Mums ar Žannu Dubsku bija dienesta romāns.

ma tāda... spilgtā personība, to jau pēc mūsu šķiršanās daudzkārt presē ir stāstījusi. (Smaida.) Sākotnēji mēs pat nedomājām, kur dzīvosim, bet vēlāk jau bija jāizvēlas. Man tā bija smaga izvēle. Patiesībā es uz Latviju devos ar lielām bažām, kā emigrants. Varbūt tāpēc arī tik ātri apguvu valodu – atbraucu svētdien, bet pirmdien jau gāju uz latviešu valodas kursiem. Pēc trīs mēnešiem noliku eksāmenu un jau pēc gada sāku lasīt lekcijas RTU latviešu valodā. Lidz gadījums mani ienesa citā lauciņā. Modē.

Ziniet, agrāk es darīju visu. Strādājot kā stilistam, mani klienti ir bijuši politiķi, šovbiz-

darīt Joti labi. Tomēr – labākais darbs noteikti ir ar klientiem. Un arī pats grūtākais – manu imidža skolu gadā pabeidz 30–40 cilvēku grupa un no viņiem tikai 2–3 cilvēki uzdrošinās strādāt ar klientiem. Tāpēc ka strādāt žurnāliem ir krietni vieglāk. Dīvaini, vai ne, it kā taču krietni vairāk cilvēku šo žurnālu darbu redz un novērtē, tomēr tā viena klienta novērtējums ir daudz svarīgāks. Žurnālā jāzina komerciālās modes niances, darbā ar klientu daudz nozīmīgākas ir psiholoģijas zināšanas.

Kādi bija jūsu klienti?

Joti dažādi. Viss atkarīgs no motivācijas, kāpēc šis cilvēks vērsies pie stilista. Ti-

piska situācija: sieviete dzemdējusi bērnus, vairākus gadus nosēdējusi mājās un pēkšņi konstatējusi, ka dzīve taču līdz ar bērniem vēl nav beigusies, viņa grib patikt. Un ne tikai vīram, bet visiem. Taču laiks ir mainījies, figūra arī – šādā brīdī sievietes Joti bieži dodas pie stilista. Nemaz jau nerunājot par gadījumiem, kad notiek materiālā statusa izmaiņas. Kad pie manis atnāk jauna, simpātiska sieviete, kas apprečējusies ar materiāli visnotaļ nodrošinātu vīrieti un kurš pusgadu pēc laulībām sāk viņai pārmest: "Es taču tev it kā dodu pietiekami daudz naudas, bet tu vienalga izskaties šausmīgi!" Jā. Jo viņa nepārvalda šo limeni. Viņš viņai iedod vēl vairāk naudas un viņa vienalga aiziet uz Sporta pili un nopērk par divām jacīņām vairāk. No sākuma viņa klusīņām paraudāja, bet pēc tam, par laimi, atrada spēku atnākt pēc palīdzības pie stilista. Mēs viņai uztaisījām garderobi vienai sezonai, tālāk viņa jau gērbās pati. Bija man kāda cliente, modes upuris. Viņai katru gadu vajadzēja nomainīt imidžu, turklāt kardināli. Viņai tā bija daiļrade – es Joti cienu cilvēkus, kuriem pietiek tam laika, spēka, vēlēšanās. Naudas? Nē, tam nevajag vairāk naudas kā lai apgērbtos vienkārši konser-

vatīvi. Tāpēc ka ar tādu attieksmi pret modi tu taisi garderobi, jau zinot, ka pēc pusgada to izmetīsi. Tas nenozīmē, ka jāpērk superlētas lietas, vienkārši var iztikt ar mazāku skaitu. Cilvēks, kurš nopērk mētelī par tūkstoti latu uz trim gadiem, investē tieši tikpat, cik modes upuris, kas maina savu stilu katru sezonu.

Vai arī – atnāk sieviete. Labi un dārgi gērbta, mazliet pretenciozi, bet ar savu gauji. 15 minūtēs man top skaidrs, ka stilists viņai vajadzīgs vien tāpēc, ka viņai jau ir personīgais treneris, kosmetologs, frizeris, ginekologs, interjerists – komplektam trūkst tikai stilista. Arī normāls klients – vienkārši jāpērk tas, ko viņa pati izvēlas un jāsaņem par to naudu. Taču man tas nav interesanti.

Stilista darbs – tā nav māksla uz plika audekla, tas vienmēr ir divu cilvēku kopdarbs. Kādam ir vajadzīgs grūdiens uz parreizo pusi, citi zvana ik pēc trim mēnešiem un atkal tiek komplektēta garderobe.

Bļin, pret ko gan es to visu esmu iemainījis?!

Pret svaigi spiestu burkānu sulu rītos, mēbelēm no katalogiem – tādu pārtikušu buržuāzisku dzīvesveidu...

Jums vairs nezvana?

Zvana. Bet es visus savus klientus nododu saviem audzēķiem – jāatzīst, tas bija pietiekami grūts un smalks uzdevums. Patlaban mana vienīgā cliente (es gan sauktu viņu par savu draudzeni) ir Marija Naumova. Precīzāk – viņas skatunes tēls, jo dzīvē viņa pati brīnišķīgi apgērbjas. Mēs plānojam Marijas imīdža maiņas, frizūru jau gadu ie-priekš, jo šovbiznesā ir citi noteikumi, tur nestrādā vienkārši mode. Tēlam jāatbilst daiļradei.

Es gan uzskatu, ka stilistam nav tiesību nosaukt savus klientus, jo viņiem ir tiesības

to paturēt noslēpumā. Daudzas manas klientes nestāstīja savus stila noslēpumus pat saviem vīriem. Pirmkārt, var parādīties greizsirdība, ka kāds vīrietis iejaucas viņa sievas tēla veidošanā, un vispār – kāpēc vīram tas būtu jāzina? Lai viņš domā, ka viņa IR tāda.

Ziniet, kāda ir mana stilista darba struktūra? Pirmā tikšanās ar jaunu klientu ilgst 15 minūtes. Tas vēl nav darbs, tikai iepazīšanās. Šajās 15 minūtēs uzzinu cilvēka vārdu, profesiju, ne vairāk. Toties klientam jāuzzina atbildes uz visiem saviem jautājumiem, ko viņš varbūt pat neuzdeva: par naudu,

par rezultātu. Nākamo tikšanos mēs norūnājam pēc pāris dienām, bet pirms tās klientam noteikti ir jāpiezvana un jāapstiprina, ka viņš ieradīsies. Jo ir cilvēki, kas pirmajā tikšanās reizē kautrēsies pateikt, ka ir klūdījušies vai nav novērtējuši, cik tas maksā, motīvi var būt visdažādākie. Ja klients pārsvana, nākamo tikšanos mēs jau norunājam pie viņa mājās. Precīzāk – pie viņa skapja. Pat ja dāma saka: ai, tur nekā nav, tur viss ir vecs, es sen neko jaunu neesmu pirkusi! – vienalga, skapis ir jāapskata. Jo, tieši apskatot skapja saturu, stilists redz klientes ķermenā ipatnības un nepilnības. Bet galvenais: kad skapis ir apskatīts, var apsēties un ie-dzert tēju. Šis tējas laiks vairs nav jāapmak-sā, bet tieši tajā var saprast, ar kādu personību ir darišana un kādi ir klienta motīvi. Turklāt personīgi man šīs sarunas ir patiesi intere-santas.

Personībām arī ir nepieciešami stilista pakalpojumi?

Ja cilvēks nāk pie stilista, tātad problēma ir. Kā likums – psiholoģiska. Es pats

esmu izstrādājis imidža psiholoģijas teoriju – iespējams, psihologi to kritizētu. Katram cilvēkam ir ievirze. Nu, piemēram – "es esmu spilgta personība, kas pasaulei jāpamana". Otrs uzstādījums – "es esmu neglīts cilvēks". Šī ievirze vada ik-vienu cilvēku soli. "Man ir skaistas kājas," – uzskata kāda sieviete un pie jebkuras iespējas šīs kājas akcentē. Tieši tāpat kā slēpj kaklu, ja iedomājusies, ka tas ir īss. Nu, piemēram, sieviete ar ievirzi "man ir parasts izskats, toties esmu perso-nība". Kādu motīvu viņa izvēlēsies, veidojot savu imidžu? A – gribu būt skaistāka. B – gribu būt vienkārša un nepamanāma. C – gribu izcelties, lai visi mani ievē-ro. Darbosies jebkurš no šiem variantiem, taču pie pirmajiem diviem viņa noteikti jutīsies nelaimīga. Psiholoģiski viņai de-rēs tikai C variants. Cilvēks ar spilgtas personības ievirzi jūtas nelaimīgs, esot nepamanāms. Viņam jāgērbjas drosmīgi un spilgti, pat ja vairums mājsaimnieču to uzskata par bezgaumīgu.

Lai nu kā – es izlēmu pāriet metros (*smejas*). Man patīk mācīt, esmu izstrādājis pietiekami daudz modes teorijas aspektu vienkārši tāpēc vien, lai sistematizētu informāciju, pēc kurās strādāt. Tiesa, neviena shēma nespēj aizvietot dzīvi. Bet, ja nebūtu shēmu, mēs vispār neko citiem nespētu paskaidrot. Un tagad man ir sakrājies pietiekami daudz materiālu, lai izdotu grāmatu. Ceru, līdz nākamā gada pavasara rim tas izdosies.

Kuras jums pašam ir mīļākās lekcijas?

Man neprātīgi patīk lekcijas par mūsdienīnu stilīem komerciālajā modē – ne tikai uz mēles un veikalos, bet arī šovbiznesā un kino, sākot no klasikas līdz ielas stilam. Turklat darba specifika ir tāda, ka ik pēc pusgada man viss šīs materiāls atkal jāpārtaisa no jauna...

Un jāpavada daudz laika, skatoties TV?

(*Smejas*.) Tieši tā! Mana meita saka: "Ak, Dievs, nu cik var visu atkal pārtaisīt, vai tiešām nevar arī šogad nolasīt to pašu kursu – šiem cilvēkiem taču tas tāpat būs kas jauns..." Bet nevar.

Es nesēžu caurām dienām pie televizora, bet man ir jānoskatās visas dokumentālās filmas par modi, zvaigžņu hronikas pārraides, nozīmīgākās filmas. Tāpat kā daudzi, arī es izturos skeptiski pret amerikānu kino, taču – modes speciālistam tam jākļūst par darba materiālu. Pārsvarā skatos filmas *uz ātrumu*, mani neinteresē šo filmu sižets, bet imidžs. Man jānoskatās visas *Matriksa* filmas, *Mulenrūža*, *Ostins Pauerss* – jo tā jau ir klasika. Imidžu neveido apģērbs – tā ir seja, manieres, dzīvesveids. Piemēram, Amēlijas tēls, kas tagad ir supermoderens. Taču, ja atceramies vēsturi – Francija to eksportē jau no 60. gadiem. Kas Latvijamerikai mačo, tas Francijai šis neaizsargātais sievietes–bērna tēls, kurai tā vien gribas savu uzvalciņu uz pleciem uzmest un pasargāt. Filmā *Amēlija* redzama vien tā kārtējā versija. Man tas ir interesanti. Cilvēki ir interesantāki nekā svārki un papēži. Turklat, tiklīdz sajūti moderno tēlu, tu vairs nevari klūdīties svārku un papēžu izvēlē. Toties tad nāk nākamā problēma – pamēģini veikalā tos atrast! Liekas, ir viss, nu viss! Bet, kad tu ej pa veikaliem ar ideju, tad atrast tās realizāciju ir Joti grūti.

Jums ir tas sava sapņu sievietes un ideāla virieša tēls?

Vai, sievietēm man patīk divi polāri atšķirīgi tēli! Viens no maniem milākajiem sievietes imidžiem ir tāda pagājušā gadsimta sākuma bohēmiska dīva – kā Holivudas zvaigznes Alla Nazimova vai Glorija Svanstone – kas dedzina savu un viriešu dzives, asinssarkanām lūpām, tumšā apmetni, ar munštuku. Tāda dekadence man vienmēr ir patikusi, manuprāt, arī no piegriezuma viendokļa nekas *krutāks* nav izdomāts. Otrs tēls ir absolūti pretējs – 60. gadu sākuma sievietes–bērna stils. Odrija Hepberna un tāda bērnišķīga nepastarpinātība, kas mijas ar izsmalcinātību, *Chanel*, *Givenchy* – absolūtas elegances simbols, kur viss ir tik vienkāršs un tirs. Abi šie tēli turpina dzivot, tajos vē var paspēlēties.

Nosaukt virieša tēlu ir grūtāk. Viens gan man vienmēr ir neprātīgi paticis – tāds *pimplook*, suteneru stils. Kur pleciem uzmests kažoks, visur zelts, atpogāts kreklis, baltas kurpes. Kā ironija, maskarāde. Ziniet, tās tematiskās pārtījas par desmitgadēm vai literāriem darbiem jau ir apnikušas, bet reiz skatītos dokumentālo filmu par tematisko pārtīju ar nosaukumu *Suteneru un prostitūtu balle*. “O, kāda tēma! Jā, tādā ballītē gan es labprāt pabūtu, ģerbies ironiskā sutenera tērpā!” – es nodomāju.

Jūs pats ar savu imidžu arī strādājat?

Jā. Tieši pēc tā paša plāna, pēc kāda mācu citus. Kā uztasīt savu garderobi nelielu, bet miļu. Kā atbrīvoties no mantām un ne-

veikt nevajadzīgus pirkumus. Tiesa, kad tik daudz nodarbojies ar modi, attiecībā pret savu tēlu zūd daiļrades garša. Taču karjeras sākumā, kad tevi nepazist, paša imidžs ir viens no svarīgākajiem savas kreativitātes pierādījumiem. Man ir bijis periods, kad ģērbos Joti ekstravaganti un melnas brilles nenonēmu ne dienā, ne naktī. Tāds posms jāiziet gan stilistam, gan māksliniekam, gan biznesmenim. Kad jau kaut ko esi sasniedzis, tas vairs nav tik svarīgi. Es šodien atnācu uz tikšanos ar jums, ģērbts mājas svīteri un džinsos. Man bija doma apģērbties pieklājīgāk, bet beigās izvēlējos ērtumu un funkcionālītati.

Jums nav palikusi nevienna vājiba – piemēram, pret apaviem, pulksteņiem?

Nē, nav man tādu vājību. Nav lietu, kuru dēļ es zaudētu prātu. Kad sezonas sākumā parādās jaunā komercmode, es kā jebkurš cilvēks izdomāju savu tēlu, bet tā arī nerealizēju.

Jums te, Latvijā, ir savi metri?

Katrā savā jomā ir Latvijā ir Joti spēcīgi frizeri, mēs noteikti esam stiprākie vismaz kaimiņvalstu vidū. Ir Joti labi stilisti un grima meistari – piemēram, Tatjana Vlasova un Žanna Dubska. Metrs manā skatījumā ir

Ir bijis periods, kad ģērbos Joti ekstravaganti un melnas brilles nenonēmu ne dienā, ne naktī. Tāds posms jāiziet gan stilistam, gan māksliniekam, gan biznesmenim.

nevis augsta līmeņa meistars, bet meistars, kurš var mācīt citus. Bet vispār *metrs* – tas ir kādi iemesls – citās valstis pēc semināra bieži pienāk cilvēki un jautā: “Vai jums ir kāda grāmata?” Un pēdējā laikā man ir kauns atbildēt, ka nav, ja jau visiem liekas, ka ir jābūt.

Tie, kas klausījušies jūsu lekcijas, izsakās sakāpināti: cik lieliski, cik profesionāli, kādas oratora dotības... Piestrādājāt vai iedzimts talants?

Pirmkārt, bija institūta prakse. Otrkārt, man Joti palidzēja savulaik aizstāvētā dīsertācija, kad tu, tāds puišelis, profesoru priekšā aizstāvi savu darbu. Kaut mirsti, bet tev tas jāizdara skaisti, un tu mēnešiem gatavojies, lai katrā frāze būtu perfekta. Un bija vēl kāda skola. Dzivojot Pēterburgā, es aizgāju uz ekskursiju vadītāju kursiem, lai apgūtu Pēterburgas arhitektūru 18.–19. gadsimtā. Es vienkārši pats gribēju to visu uzzināt, taču kādu laiku arī vadīju ekskursijas, lai piepelnotos. Tas nav nemaz tik viegli: iziet ar mikrofonu rokās grupas priekšā un aizrautīgi stāstīt. Toreiz, kad lasīju savas pirmās imidža lekcijas frizeriem, es katru lekciju pusotras stundas garumā mācījos no galvas. Pat katru ekspromta joku. Ar

laiku nāca vieglums, tagad savas lekcijas vairs vispār nepierakstu. Bet tas ir nācis ar smagu darbu.

Diemžēl es strādāju gandrīz nepārtraukt. Turklat mana darba specifika ir tāda, ka strādāt pie jaunas lekcijas, montēt video materiālu es varu tikai mājās. Ja aizraujos, nevaru apstāties ne naktī, ne brīvdienās. Diemžēl tas sagādā arī problēmas – tuvie cilvēki nav apmierināti. Turklat tā tomēr ir ziņāma patoloģija.

Jums nekad nav gribējies mest visu pie malas, licies, ka neko nezināt, ka Latvija ir par mazu un vispār...

Loti bieži. Īpaši pirms dienās. Ka viss tas ir tik piezemēti, ar kādām muļķibām es vispār nodarbojos... Bet tas pāriet un es atkal aizraujos. Patiesībā taču es jau visu atmetu: beidzu strādāt kā stilists. Un tas nebija viegli – piezvanīti visiem žurnāliem un pateikt: “Viss, atvainojiet, bet es vairs negribu.” Nevarētu teikt, ka cilvēki apvainoja, taču noteikti nesaprata, kāpēc. Kāpēc ir jābeidz, ja lieliski izdodas? Bet es ne bridi neesmu nožēlojis, ka pievērsos tam, kas mani interesē vairāk – modes analizei.

Ziniet, es nupat sapratu, kāpēc es tagad nevaru nerakstīt grāmatu. Tajā ir tāda...

iluzija večnostji. Mūžības ilūzija. Un ir vēl kāds iemesls – citās valstis pēc semināra bieži pienāk cilvēki un jautā: “Vai jums ir kāda grāmata?” Un pēdējā laikā man ir kauns atbildēt, ka nav, ja jau visiem liekas, ka ir jābūt.

Par to apnikumu – kāpēc tieši pirms dienās?

Nepatik man pirms dienu rīti un svētdienu vakari. Ir tāda kolektīvā zemā pziņa. Varbūt es to vienkārši smalkāk jūtu?

Teicāt, ka galvenais jau tomēr nav mode, bet cilvēki.

Ziniet, patiesībā es par dzīvi kā tādu vispār maz domāju. Es kādam draugam sajūsmā stāstu savu atklājumu: “Izrādās, Madonnai viņas balinātie mati 80. gadu beigās nebija Merilinas Monroe atdarināšana, kā visos žurnālos raksta, bet gan Džīnas Hārlovas, ko visi jau aizmirsuši, atdarināšana!” Viņš man saka: “Ak, Dievs, kādas gan muļķības tevi uztrauc! Lūk, es domāju par globālo, par pasauli kopumā...” Bet es patiesībā mēdzu aizrauties pat ar sadzīviskiem

sikumiem. Divas stundas no rīta es pavadu ar saimnieciskiem darbiem: tīru, kārtoju. Tikmēr tas mans paziņa var domāt par kosmosu un vispār neko nedarīt – jo kāda gan jēga nomazgāt šo šķīvi, ja kosmosā nav kārtības?

Starp citu, žurnālisti vispār rada tik daudz štampu un pārraksta tos viens no otra! Pat vēstures grāmatas ir maldū pilnas – piemēram, senos grieķus vienmēr attēlo baltās, vienkāršās drānās. Bet baltas tās ir tikai skulptūras! Tāpat kā grieķiem nebija sveši kauns un viņi neatkailināja vienu krūti. Vēl

vairāk, viņi valkāja vairākas apgērba kārtas un tās bija Joti spilgtās krāsās.

Tāpat štampi par to, kā ģerbjas latvieši un kā – krievi.

Predrospoložennostj mentajnosti ir, bet... Piemēram, mana meita mācās latviešu skolā un, lūk, viņiem ir tāds jēdziens kā *urla*. Ar to saprot krievu stilu tā galējās, pārspilētās izpausmēs. Ko, stāp citu, arī paši krievi nemaz nemil. Krievu stila *urlas* pieņemērs ir: ādas žakete, kvadrātveida kurpjū purngali, pakausī izdzīti mati, melni vecmodigi džinsi...

Man ir viens darbabiedrs, kas mēdz teikt: "Tas ir latviešu gaumē." Ar to domājot, ka viss ir pārāk minimālistisks, bezkrāsains, atturīgs un glīts. Tāpat es mēdzu izsaukties: "Nu, ziniet, tas ir pārāk krieviski!" Pie tam es nenoniecinu nacionālo koloriitu, šie pārspilējumi patiesībā pauž nacionālo provincialitāti. Negribu piekrist, ka krieviem un latviešiem būtu Joti atšķirīga gaume. Kad vasarā ieej Vecrīgā – tā ir modes parāde! Un es pat neņemos noteikt, kurš latvietis, kurš krievs. Skandināvus gan var atšķirt. Protams, pēc zināma *peregrība* krievu meiteni var atpazīt: blondine,

augstpapēžu kurpēs, Joti pliks vēders un konturētas acis. Ieklausieties, ka vārdiskā tekstā tas neliekas nekas pārspilēts vai vulgārs, tāpat kā latviešu imidža pārspilējumi vispār izklausās kā tīrs *Armani* stilis. Jo ne jau apgērbā tā sāls, bet imidžā.

Kāda ir krievu meitene Pēterburgā?

Parasti cilvēkiem Pēterburga asociējas ar to tūristu zonu, kurp sabrauc uz balta-jām naktim. Un tie iemilējušies pāri uz til-ta varbūt nemaz nav vietējie studenti, bet tūristi. Īstā Pēterburga ir pelēkā un *bom-zaināka* nekā Riga. Tā ir Joti proletāriska strādnieku pilsēta, kas nekad nav bijusi moderna. Jā, tur ir intelektuālā elite, ko ne-atradīsiet nekur citur Krievijā, taču tā ir ne-liela. Ir tāds jēdziens kā vidusšķira – Riga ir tipiska vidusšķiras pilsēta, kur Joti bagāti cilvēki un vidusšķira vizuāli Joti maz atšķi-ras. Piemēram, Maskava vai Kijeva ir kon-trastu pilsētas – tur ir Joti, Joti bagāti cilvē-ki un daudz, daudz nabagu, bet vidējā slā-ņa gandrīz vispār nav.

Tagad Pēterburgā esat cilvēks no ma-las?

Jā. Pirmkārt, esmu tur reti, pēdējoreiz pirms gadiem diviem, kad visa pilsēta bija drupās un rekonstrukcijā pirms pilsētas svētkiem. Tā, ka es to pat nepazinu. Meita

pāries uz tu, lidīs tavā dzīvē, katrs taksists un pārdevēja tevi ne tikai apkalpos, bet vēl arī dzīvot pamācis.

Patiesībā Latvijas iedzīvotāji pat nema-na, cik maz te jau palicis no tā – padomiskā. Man ir veca mammīte, viņa dzīvo pie Azo-vas jūras, Ukrainas dienvidos. Ja man izdo-das izrauties personiskā braucienā, es brau-cu pie viņas. Pagājušovasar, saklausījies cil-dinošus stāstus, uz pāris dienām aizbraucu ari uz Krimu. Un viłos. Saule un jūra, koki un zaļums tur, protams, ir, bet viss pārē-jais... Mēs te, Latvijā, to padomisko esam pārauguši un pat nepamanījuši, kā. Vairs pat neatceramies, ka vēl nesen *Benetton* skaitījās augstās modes *butiks*. Kad tagad aizbraucu uz to pašu Kijevu – it kā tik lielu, bagātu pilsētu ar tā-ā-ādiem debesskrā-pjiem – uh, cik tur vēl tā padomiskā palicis! Tur pat *Armani* veikalā ir padomiska apkal-pošana, neskatoties uz to, ka bagāto cil-vēku – un, ko tur slēpt, tieši viņiem domāto Joti dārgo *butiku* – tur ir neskaitāmi vairāk nekā Rīgā jebkad vispār būs.

Es esmu kosmopolīts. Nekad nesauku Latviju par savu dzimteni. Es te esmu emi-grants, ieradies no ārzemēm. Bet Rīga noteik-ti ir viskomfortablākā pilsēta manai dzīvei no visām pilsētām, kur esmu dzīvojis.

Man patīk atslēgt mobilu telefonu un visu dienu vālāties uz dīvāna. Vot, *Jubļu!*

gan turp visu laiku prasās, viņa tur tomēr pavadīja pirmos trīs savu mūža gadus, jāaiz-ved. Mēs toreiz mācījāmies aspirantūrā, dzī-vojām komunālā dzīvokli...

Kāpēc jūs tā smaidāt, to atceroties?

Tāpēc ka tas bija Joti skaists laiks. Kad biju Pēterburgā pēdējo reizi, staigāju, un bi-ja mirklis, kad iedomājos: "Bīn, pret ko gan es to visu esmu iemainījis?!" Pret svaigi spiestu burķānu sulu rītos, mēbelem no ka-talogiem – tādu pārtikušu buržuāzisku dzī-vesveidu..." Ieeju tur grāmatveikalā – rin-das! Cilvēki tik slīkti ģerbt, tādās biezās acenēs kā fizīki, ģeologi un dzējnieki no 60. gadiem. Viņi taču tur tādi paši saglabā-jušies vēl šodien... Likās: "Ak, Dievs, te ir mana vieta, te man jādzīvo!" Paīdēja mana sirds dienas trīs un beidzot es sapratu, kas ir nostalgija. Bet atgriezos Latvijā, izgāju šeit no stacijas, pagājos pa pilsētu, iegāju veikaliņā un sapratu: nekā, draugi mīlie, te ir mana īstā vieta! Sveša man tā Krievijas mentalitāte. Atceros, kad no Kijevas ierados dzīvot Pēterburgā, man tā šķita mana pilsē-ta, salīdzinot ar ukraiņu mentalitāti un tās Joti īso distanci. Īsu gan labā nozīmē, kad vienmēr atskries palīgā, gan sluktā – uzreiz

Ko jums patīk darīt? Vienkārši patīk.

Uz šo jautājumu es viegli varu atbildēt – man patīk atslēgt mobilu telefonu un visu dienu vālāties uz dīvāna. Vēl labāk, ja mājās ir arī mana meita. Mēs varam visu dienu pavadīt, skatoties *tupas* filmas un ēdot ne-veseligu ēdienu. *Vot, Jubļu!* Tiesa, no tā ātri nogurst. Darbaholiķiem vienmēr pret vaka-ru sākas pašpārmetumi par velti nosisto dienu. Lai gan labi saproti, ka tādas dienas ir vajadzīgas.

Un vēl man Joti patīk kādam kaut ko iz-skaidrot. Kaut vai meitai fiziku.

Jums vienmēr ir izdevies viss, ko esat gribējis?

Globāli – jā. Bernards Šovs ir teicis, ka cilvēka dzīvē ir divas lielas vilšanās: pirmā, kad nepiepildās viskvēlākā vēlēšanās, un otrā – kad tā piepildās. Bet man laikam ne-kad nav bijis tā lielākā sapņa, tikai kārtējais plāns. Man nav savas reliģijas, filosofijas, kas izskaidrotu pasauli. Un man tā ne-trūkst. Es nemeklēju *mudrostj mira*, to pa-sauļes gudrību, bet es vienmēr cenšos aiz-rakties līdz galam jautājumā, kas mani ie-teresējis – vai tā būtu kulinārija, astroloģija, sekss vai mode. **U**